

mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om ydelser til fordel for danske statsborgere, der har været ramt af national-socialistiske forfølgelsesforanstaltninger. Betænkning (B. sp. 1493) afgivet $\frac{20}{5}$. 2. beh. $\frac{24}{5}$ (F. sp. 5925). Henvist til fornyet udvalgsbehandling. 3. beh. $\frac{2}{6}$ (F. sp. 6232). *Loven stadfæstet 10. juni 1960.* (Lovt. nr. 242).

Om baggrunden for loven henvises til, hvad der er anført under omtalen af den i overskriften nævnte overenskomst af 24. august 1959 med Forbundsrepublikken Tyskland.

Efter at overenskomsten var ratificeret, hvilket ikke skete med enstemmig tilslutning i folketinget, måtte der træffes bestemmelse om, hvorledes det beløb på omkring 26 mill. kr. i danske penge, som modtoges fra Tyskland, skulle fordeles. Dette fordelingspørgsmål, som var et indre dansk anliggende, løses ved nærværende lov.

Hvad loven går ud på, er i hovedsagen følgende:

Til danske statsborgere, der som følge af forhold som nævnt i § 37, stk. 1, i lov nr. 475 af 1. oktober 1945 om erstatning til besættelsestidens ofre (erstatningsloven) eller som følge af eftersøgning, fængsling, internering eller deportation af nationale eller politiske grunde eller på grund af deres afstamning har pådraget sig skade eller sygdom, hvorved erhvervsevnen er blevet forringet, ydes ifølge lovens § 2 et beløb *én gang for alle* således:

- a) For så vidt erhvervsevnen er blevet forringet med 50 pct. eller derover: 12 000 kr.
- b) For så vidt erhvervsevnen er blevet forringet med 25 pct. eller derover, men dog under 50 pct.: 6 000 kr.

Den af direktoratet for ulykkesforsikringen, respektive ulykkesforsikringsrådet, i henhold til afsnit 1 i erstatningsloven, jfr. lovens § 65, senest før 1. april 1960 ved kendelse fastsatte invaliditetsgrad lægges til grund ved bedømmelsen af størrelsen af den i stk. 1 omhandlede forringelse af erhvervsevnen.

Den nævnte ydelse kommer til udbetaling uanset, om den invaliderede oppebærer rente i henhold til erstatningslovens